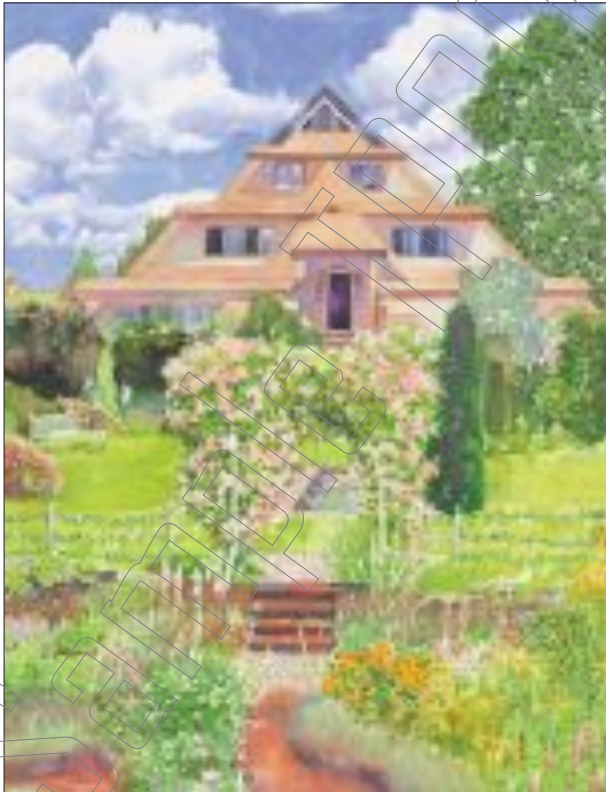

มายา निर्मित

www.puendee.com

นวนิยายไทย

มายา นิรมิต • ม.ม.รุการี

ลงพิมพ์ในนิตยสารสกุลไทย พ.ศ. ๒๕๕๖-๒๕๕๗

พิมพ์รวมเล่มครั้งแรก : สำนักพิมพ์เพื่อนดี, มิถุนายน ๒๕๕๗

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ภาพปก-ออกแบบ : พิษาน เตชะนิติ

ราคา : ๒๗๕ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

ม.ม.รุการี.

มายา นิรมิต.- กรุงเทพฯ : อักษรโสภณ, ๒๕๕๗.

๔๑๒ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๕๕.๕๑๓

ISBN-978-974-253-417-2

เจ้าของ

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

ศิลปกรรม

คอมพิวเตอร์

พิมพ์และจัดจำหน่าย

บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

สันติ สงเสริมสวัสดิ์

สุดารัตน์ สงเสริมสวัสดิ์

กนกพันธ์ สุนทรกมลวัฒน์

รัชชน ตรีธรรมวุฒิกุล ยศวดี เป็นประเสริฐ ดันติมา แซ่ตั้ง

สมยงค์ คงใจ สุพรรณยา เสตรา สารัตน์ วงศาโรจน์

รจนา คงทน สุพันธ์ ออมระดับกุล

สำนักพิมพ์เพื่อนดี บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

เลขที่ ๕๘ ซอยนภาศัพท์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖

แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๐๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒

โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๓๐

Homepage : <http://www.puendee.com>

www.facebook.com/puendee

คำนำ

สำนักพิมพ์เพื่อนดี

มนุษย์เกิดมาแล้วต้องตายกันทุกคน ความตายนั้นแน่นอน... ย่อมมาจากสังขารที่ร่วงโรย บกพร่องเสียหาย หรือเสื่อมสภาพลง จนในวันหนึ่งเมื่อถึงจุดสิ้นสุด ย่อมไม่มีใครหลีกเลี่ยงได้

ช่วงเวลาที่สังขารกำลังพ่ายแพ้ นั้นย่อมเป็นความน่าหวาดหวั่นที่มนุษย์ต้องเผชิญ มันคือทุกซ์กรรมานของจุดจบที่หลายคนร่ำร้องหาตัวช่วย โชคดีว่าความห่วงใยจากคนรอบข้าง มองหาความอ่อนโยนในหัวใจคนใกล้ชิดหวังให้ช่วยทุเลาความเจ็บปวด และให้กำลังใจเพื่อผลักดันความกลัวให้ถดถอยลงไปบ้าง แม้เพียงสักนิดก็มีคุณค่ากับหัวใจที่อ่อนล้า

แต่ความตายก็คือความตาย มันคือสิ่งที่ทรงอำนาจ สามารถไล่ล่าคนทุกคนจนกว่าจะจมนม และทั้งคำถามอันหาพิศวงให้หาคำตอบที่ชัดเจนไม่ได้ถึงความหมายของห้วงเวลาหลังจากนั้น มันคือความสงสัยที่จินตนาการกันไปต่างๆ นานา รวมถึงความเชื่อของคนที่ว่า เป็นไปได้หรือไม่... ชีวิตหลังความตาย อาจยาวนานกว่าอายุขัยของคนในโลกปัจจุบัน

‘มายานิรมิต’ คือการค้นหาความเชื่อบางประการที่ว่านั้นตามปริศนาเร้นลับของความตายดังกล่าว เป็นการเดินทางสู่ชีวิตใหม่อันเกิดขึ้นหลังจากดับไปจากธรรมชาติแล้ว เป็นความพยายามรักษาสภาพเก่าให้พร้อมกับการต่อเวลาใหม่ให้ยืดออกไปอีก ไม่ต่างจากสภาพมัมมี่ดังเราได้ทราบกัน

ทว่าสิ่งที่มนุษย์ทุ่มเทกายใจ เป็นการต่อสู้เพื่อคงไว้ซึ่งอมตะ...จริงหรือหรือเพียงเพื่อลดทอนความกลัวในหัวใจคนเท่านั้น และแท้ที่จริงแล้วมนุษย์ต่อสู้กับมัน เพราะไม่อาจยอมรับในความเป็นจริงใช่หรือไม่

แต่หากเราเอาชนะความกลัวในหัวใจได้เมื่อไร มิเพียงสิ่งต่างๆ จะไม่อาจทำร้ายได้ แม้ความตายก็เป็นเรื่องไม่น่าคำนึงถึงอย่างหวาดหวั่นอีกต่อไป

SAMPLE TYPE

มายนิต

ม.มฤการี

Sample Text

SAMPLE TYPE

“ยังไม่ตื่น ปิ่นนราทำอาหารเช้าเสร็จ มันสายเกินไป ปกติปุ้งจะตื่นแต่เช้ามืดและออกไปเดินในสวนหลังบ้าน มองนาฬิกาที่ข้างฝา เก้าโมงเช้า...ปุ้งไม่เคยตื่นสายขนาดนี้...”

เสียงกริ่งโทรศัพท์ดังกังวานและหล่อนก็รีบรับสาย แต่ได้ยินเสียงแหบเหี้ยมมาตามสายก็แอบถอนใจ

“พูดสายคุณคนหาหน่อยซี”

“ยังไม่ตื่นคะ”

“ใครละนั่น”

“ปิ่นคะ”

“ยาหมด”

“งั้นปิ่นจะบอกปุ้งให้คะ”

“ด่วนหน่อยนะ”

สั่งเสร็จก็วางหูไปเลย ตามแบบฉบับที่เคยเป็นมา เพื่อนสนิทคนหนึ่ง ของปุ้ง ดาราหนึ่งรุ่นเดอะวัยเจ็ดสิบกว่าเกือบแปดสิบ ที่ปฏิเสธการรับบทเป็นพ่อตั้งแต่เริ่มแก่ รวบรวมเงินทองมาซื้อที่ทางต่างจังหวัดและตัดขาดจากโลกมายาวมาเนิ่นนาน เพื่อนสนิทคนเดียวที่ปุ้งรักมากที่สุดและแตกต่างจากปุ้งมากที่สุด...

ปุ้งวูเสียดิ้นและเดินออกมาจากห้อง

“ใครโทร.มา”

“คุณวินนี่ ยาหมดคะ”

“ก็เพิ่งให้ไป... ช่วยจัดให้เขาหน่อย”

เสียงปุ้งเข้าห้องน้ำและปิ่นนราก็นั่งจัดยา จำได้หมดว่ามียาอะไรมั่งที่ต้องจัดให้ ล้วนแล้วแต่เป็นสมุนไพรที่ปุ้งต้องสั่งพิเศษ พอจัดยาเสร็จปุ้งก็ออก

มาสั่งต่อ

“เดี๋ยวช่วยเอาไปส่งที่บ้านคุณวินนี่ให้หน่อย คนขับรถเพิ่งลาออกไปมารับยาไม่ได้พักนี่เราต้องรับหน้าที่ส่งยาไปก่อน”

“วางไว้หน้ารั้วได้ไหมคะปู้ ไม่อยากเห็นหน้าแกเลยให้ตายเพื่อนปู้คนนี่”

“ทำไม เขาไม่มีใคร คนงานลาออกหมดแล้ว เหลือคนครัวคนเดียว”

“อีกหน่อยก็ออกคะ ปู้จำได้ไหม ไปกินข้าวบ้านเขาเดือนที่แล้ว แค่นครัวทำอาหารไม่ถูกปากเอาแก้วปาหัวเลย ต่อหน้าเราด้วย ปีนไม่ไปกินข้าวบ้านเขาอีกแล้วนะ”

“คุณวินนี่เขาก็แบบนั้น เดี่ยวดีเดียวร้าย แต่ใจเขาจริงๆไม่มีอะไร นี่ก็ถามตลอดเวลาเรื่องที่เราจะไปเรียนต่อที่อินเดีย เลยบอกเขาว่าขอทุนไปแล้ว รอฟังผล”

“ปีนไม่หวังหรือกูปู้เรื่องทุน ขอไปแบบนั้นเอง เพราะอยากไปอยู่กับหน้าแต่ว์ หน้าแต่ว์ก็ว่าจบหกแล้วมาอยู่ด้วยกัน เพราะเขาไม่มีลูก” ปีนนราจัดยาใส่ถุงเสร็จสรรพ “จะให้ปีนไปเดี๋ยวนี้เลยหรือคะ”

“ก็รีบไป บอกเขาด้วยว่าค่านีปู้จะแวะไปคุยด้วย”

ปีนนราออกจากบ้านและขึ้นจักรยานไปตามเส้นทางขรุขระ มีถนนสายเล็กๆ สายเดียวที่เป็นทางลัดตัดผ่านระหว่างบ้านคุณวินนี่คนนั้นกับบ้านปู้ หล่อมองเห็นหลังคาบ้านอยู่ลิบๆ บ้านรูปทรงแปลกประหลาดเลียนแบบปิระมิดไม่ผิดเพี้ยน นัยว่าเขาทุ่มทุนสร้างบ้านหลังนี้และหมดไปหลายล้าน หลังคาบ้านสีดำสะท้อนแสงแดดวาวแวบมองเห็นชัดจากระยะไกล

คงไม่มีใครรู้จักเขาได้ดีเท่าปู้ เพราะเคยเป็นเพื่อนสนิทกันมานาน เขาเป็นดาราตั่ง ตั้งแต่สมัยที่หล่อยังไม่เกิด พอหล่อจนทำได้เขาก็ไม่มีผลงานอะไรอีก จะมีก็แต่หนังทั้งจอเงินและจอแก้วสมัยที่เขายังหนุ่มพ้อ กับประวัติชีวิตที่ผ่านการแต่งงานมาครั้งหนึ่ง และหย่าร้างกันไป จากนั้นก็มีผู้หญิงผ่านเข้ามาหลายต่อหลายคน เลิกกันไปทุกครึ่ง เพราะไม่มีใครทนนิสัยเสียๆ ของเขาได้ ความบ้าอำนาจหลงตัวเองอาจจะเป็นสาเหตุสำคัญ ปีนนราเห็นความร้ายกาจของคุณวินนี่คนนี้ด้วยตัวเอง และเกลียดเสียจนไม่

อยากเข้าหน้า...

กดอดตเรียกที่หน้ารั้วเป็นนาน นานเสียจนเกือบจะทิ้งถุงยาเอาไว้ที่นั่น ก็พอดีประตูบ้านเปิดออกมาช้าๆ คนข้างในเดินออกมาเมื่องมองก่อน จากนั้นก็ค่อยๆ ก้าวเดินออกมาอย่างช้าๆ จากประตูบ้าน ตามทางซีเมนต์ที่มี กระถางไม้ดอกเรียงรายเป็นระยะ ทุกย่างก้าวไม่ต่างอะไรกับการสืบคลานอัน ยากลำบากและยาวนาน ร่างสูงผอมสวมเสื้อผ้ามืดมัว อาจจะเพื่อให้ตัวเอง ดูอ่อนขี้หน้าหน่อย ผมดำขลับรู้เลยว่าผ่านการข้อมมาอย่างโชกโชน เรื่อง กลัวแก่ต้องยกให้ตาคนนี่...

รีบยกมือไหว้เมื่อฝ่ายนั้นเดินมาถึงที่รั้วบ้าน

“นี่ว่าคุณคนมาเอง” เป็นเสียงพูดมาแหบๆ แวนสีชาใส่ทำให้ มองเห็นดวงตาในเงาแดดค่อนข้างชัด ความขยับขนของใบหน้ายังทิ้งริ้วรอยให้ เห็นว่าเคยหล่อมากในครั้งหนึ่ง...แต่ก็อาจจะแสนนานมาแล้วจนยากจะร้อยฟื้น ความหลัง...

“ปู่อาจจะแวะมาตอนค่ำๆ ค่ะ ให้ป้าไปเฝ้ามาให้ก่อน” พูดพลางก็ยื่น ห่อยาเข้าไปก่อน ตามองมือสั้นๆ ที่เอื้อมออกมาจับ มันเป็นมือผอมแห้งที่ เกร็งจนสั้น

“คนครีวเพิ่งกลับไปเยี่ยมบ้าน...” เป็นคำบอกเล่ามาเรื่อยๆ

...นี่กล่าวออก...ป้านราตอบโต้ในใจ แต่ก็ยิ้มและรีบยกมือลา

“ป้าไปละคะคุณตา”

“ขอบใจนะ”

รีบขึ้นจักรยานตัวปลิวจากมา เพราะกลัวว่าจะมีการคุยไม่หยุดเหมือน ที่เขาเคยคุยกับปู่ มันจะเป็นการคุยมาราธอนจากเรื่องโน้นไปเรื่องนี้ จากเรื่อง นี้ไปเรื่องโน้น บางทีก็กววนจับต้นชนปลายไม่ถูก ปู่คงเป็นนักฟังที่ดึ้นน่อง ทำให้สายสัมพันธ์มันยืดยาวมาได้ จนทุกวันนี้...

ขี่จักรยานเลยไปถึงตลาด มันเป็นอำเภอเล็กๆ และบ้านของปู่ก็อยู่นอกเมืองออกไปไกล สงบเงียบห่างไกลจากที่ชุมนุมชน หล่อนเรียนจบ มัธยมปลายจากโรงเรียนสตรีประจำจังหวัดเมื่อปีที่แล้วและตัดสินใจพักอยู่กับ

ปู่แทนการเข้ากรุงเทพฯ ไปอยู่บ้านแม่ แม่แต่งงานใหม่หลังจากที่พ่อเสียและมีลูกกับพ่อเลี้ยงสองคน แต่ละคนอายุอ่อนกว่าหล่อนนับสิบปี มันไม่ได้มีความผูกพันอะไรที่นั่นระหว่างหล่อนกับครอบครัวใหม่ของแม่ หล่อนโตมากับปู่ตั้งแต่พ่อตายและปู่ก็ทำหน้าที่ทุกอย่างทุกอย่าง ปู่เป็นหมอผ่าตัดและปลดเกษียณนานแล้ว บั้นปลายชีวิตของปู่หมดไปกับงานค้นคว้าเกี่ยวกับยาสมุนไพรใหม่ๆ เป็นงานอดิเรก

แวะซื้อโจ๊กกลับไปให้ปู่ อาหารอย่างเดียวที่ปู่ยังกินได้ ปู่ผอมลงไปทุกวันและหล่อนก็นึกเป็นห่วง ยิ่งเห็นคุณวินทุกวันและความทรุดโทรมสภาพของเขาหล่อนก็ยิ่งตกใจ เมื่อเดือนที่แล้วจำได้ว่าเขายังดูแข็งแรงกว่านี้...

คณานั่งกินโจ๊กที่หลานสาวซื้อมาฝาก ตามองร่างโปร่งที่ยืนล้างจานและคุยจ้อไปด้วย

“แก่ไปจมเลยคุณวินนี่ มือสั่นแล้วคะปู่ เห็นชัดเลย ทั้งพาร์กินสันทั้งอัลไซเมอร์แน่แบบนี้ อายุเท่ากันกับปู่แต่ปิ่นว่าปู่ยังแข็งแรงกว่าแยะ ไม่สั่นเลยเห็นไหม...” หันมามองเขาแวบหนึ่งและล้างจานต่อ กางเกงยีนส์พับขาขึ้นมาถึงน่อง เสื้อเชิ้ตตัวยาว คลุมลงมาถึงสะโพก จำได้ว่าเป็นเสื้อของเขาสมัยหนุ่มและเจ้านี่ก็คงไปรื้อออกมาใส่... มองเส้นผมสลวยถักเปียสั้นๆ เคลียไพล่ สิ่งเดียวที่บอกว่ายังเป็นผู้หญิงอยู่ โดยวัยเกือบจะเต็มสิบแปดปีนชายยังคงรักษาความเก๋ก้างของเด็กวัยรุ่นเอาไว้ได้อย่างครบถ้วนไม่ว่าจะเป็นการพูดจาหรือเดินเหิน

“คุยอะไรกันมั่ง” เขาถามออกไป

“ไม่ทันได้คุยคะ ปิ่นไม่เปิดโอกาส เพราะเดี๋ยวนี้ยิ่งอึดตรงนั้นแน่ กว่า จะเริ่มนะ ยืดยาดูอยู่นั้นแล้ว ปิ่นจบไปร้อยคำ แกยังเอ้ออ่าอยู่นั่นเอง”

“ก็เพราะแกมันพูดกันเร็วมากนี่ไง ยิ่งวันยิ่งพูดกันเร็วขนาดปู่ยังฟังไม่ทัน จะรีบร้อนไปไหนกัน”

“ไม่ได้หรอกคะปู่ ยิ่งสมัยนี้นะ เพื่อนปิ่นมันพูดกันเร็วกว่าปิ่นอีก ปิ่นนี่อย่างช้าแล้วนะคะ”

คณาส่ายหัว กินโจ๊กต่อ

“คำนี้จะให้ปิ่นไปรับไปส่งด้วยรีเปล่าคะ” เสียงหลานสาวถามมา

“ไม่ต้อง ปู่ขับไอ้โกร่งไปเอง ไกลๆ แค่นี้”

“ปิ่นว่าดูๆ แล้วปู่แข็งแรงกว่าคุณวินน์เยอะ แกล่ลักขั้บรถไปแล้วนี่ตอนนี่
คนขับลาออก คนครีวลาออกอีกคน”

“ใครบอก”

“คุณตาค่ะ”

“ไหนว่าไม่ได้คุยอะไรกัน”

“ก็สั้นๆ”

คณาแค่พยักหน้ารับรู้ อีกแล้วหรือนี่...คณงานบ้านนั้นลาออกกันเป็น
ห้าฝน ทำไมเขาจะไม่รู้ว่าทำไม ใครทนเพื่อนเขาได้นานบ้าง มันเริ่มมาตั้งแต่
สมัยยังโด่งดังนั่นเลย...ความถือตัวทะนงตัว...บวกความหลงตัวที่อาจเกิดขึ้น
มาเองโดยอัตโนมัติจากฐานะความเป็นดาราค่าตัวสูงสุดในยุคนั้น วินน์เป็นแค่
ผลิตภัณฑ์ของอะไรบางอย่างที่ไม่มีคำอธิบายชัดเจนในตัวของตัวเอง แค่ความ
ย่ำที่ใครทุกคนรู้...

จนแก่ตัวก็ไม่มื่ออะไรเปลี่ยนแปลงและมีแต่จะมากขึ้น เพื่อนฝูงทุกคน
หนียกเว้นเขา อาจจะเป็นเพราะเขาเข้าใจเพื่อนได้ดีในส่วนลึกนั่นเอง ความ
แย่งของวินน์เป็นแค่เปลือกนอกผิวเผิน เจาะลึกลงไปหัวใจเขายังไม่เคยมีใคร
เป็นเพื่อนแท้่นอกจากอีกฝ่าย

ขั้บรถไปที่บ้านฝ่ายนั้นตอนเย็น แวะซื้อโจ๊กไปด้วย บ้านเงียบทั้งหลัง
ตอน วินน์เปิดประตูรับ ไม่มีกลิ่นอาหาร ไม่มีเสียงคณงานในบ้าน มันเงียบ
ผิดปกติ

“ออกกันไปหมดแล้ว” วินน์บอกเขาเนือยๆ “ผมเบื่อนะ เบื่อมากเข้า
เลยไล่เปิดกันไปหมด”

นั่งคุยกันเงียบๆ ในห้องนั่งเล่นที่มีแต่โล่รางวัลประดับประดาตามหิ้งเต็ม
ไปหมดไม่ต่างอะไรกับพิพิธภัณฑ์ เขาเห็นอีกฝ่ายรินเครื่องดื่มด้วยมือค่อนข้าง
สั่น ข้อมือผอมแห้งมีแต่หนังหุ้มกระดูกและวินน์ก็พยายามดึงแขนเสื้อลงมา
คลุม คณาถอนใจยาว

“ผมกำลังรอสมุนไพรมะเร็งที่สั่งพิเศษจากเมืองจีน คิดว่าจะมาถึงมือเร็ว ๆ นี้ ก็สมุนไพรมะเร็งที่เคยเล่าให้คุณฟัง”

“วิตามินเอ็กซ์? คุณว่ามันได้ผลแน่หรือ ยังนี่กว่าเป็นแค่ข่าวลือ”

“ต้นกำเนิดมาจากฟาโรห์ที่อียิปต์ที่แสวงหาสมุนไพรมะเร็งชนิดนี้กันมานานมาก การเก็บศพฟาโรห์มาทุกยุคทุกสมัยก็เพื่อการรอคอยสมุนไพรมะเร็งที่ว่า คุณลักษณะของสมุนไพรมะเร็งนี้มีลักษณะพิเศษคือมันไม่ได้ขึ้นมาจากดินหรือน้ำ แต่ขึ้นมาจากซากศพนักบุญในสุสาน ผมมีเพื่อนไปค้นคว้าเรื่องนี้โดยตรงและได้มันมา”

“ขึ้นจากศพนักบุญ? มันเป็นไปได้ยังไง”

“มันเป็นสมุนไพรมะเร็งที่เติบโตขึ้นมาจากเลือดและเนื้อของคนดี มันดูดพลังชีวิตของคนตายไปไว้ในตัวมันเอง คนที่ได้สมุนไพรมะเร็งเข้าไปไว้ในตัวเองจะได้พลังชีวิตใหม่และสามารถถอยชีวิตกลับไปสู่วัยต้นในเวลาอันรวดเร็ว”

“หมายถึงว่าคนแก่จะหนุ่มขึ้นอีกครั้ง? คุณแน่ใจอย่างนั้นหรือ”

“ข่าวลือก็คือข่าวลือนะ เพราะมันขึ้นอยู่กับการทดลอง จริงหรือไม่ กาลเวลาเท่านั้นที่จะพิสูจน์ได้ ที่ผ่านมายังไม่เคยมีการทดลองกันจริงจัง”

“ทำไม?”

“เพราะเราต้องทำมันมีกับคนเป็นๆ ต้องผ่าตัดสมองและเครื่องในคนเป็นๆ ก็เลยไม่มีใครอยากเสี่ยง เพราะอาจจะไม่กลับมาอีก มันก็เลยเป็นข่าวลือกันอยู่อย่างนั้นเรื่อยมา”

“ก็ใครอยากจะทำชีวิตไปเสี่ยงตาย ไม่ใช่ผม” วินน์ถอนใจ “อยู่อย่างแก่ๆ มันแบบนั้นไปเรื่อยๆ ยิ่งดีกว่า ถึงเวลาถ้ามันจะตายไปเองแล้วจะให้ทำยังไง ตอนนี้อัยการจ้างพยาบาลพิเศษที่รู้งานหน่อย เราจะได้ไม่หวั่นเสียมากอย่างที่ผ่านมา คุณงานผมแต่ละคนมันไม่รู้งานเอาเลยจริงๆ”

“หลานผมเป็นไง เด็กมันรู้งานอยู่หรือ เคยช่วยงานที่คลินิก”

วินน์นั่งคิดอยู่นาน...

“อีกอย่างเด็กมันจะได้มีรายได้เก็บเงินเก็บทองไปเรียนต่อ” คณาพูดต่อ

“รู้ผลเรื่องทุนแล้วหรือ”

“ตอนนี้กำลังรอฟังผลอยู่”

“มันอาจจะเป็นงานหนักเกินไป ผมอยากได้ผู้ชายที่แข็งแรงหน่อย”

“ป็นมันแข็งแรง ซึ่จักรยานออกกำลังทุกวัน อีกอย่างบ้านใกล้กันแค่นี้เอง ที่สำคัญคุณอ่อนแอมากนะพักนี้ อันตรายมากถ้าอยู่คนเดียว นอกเสียจากคุณอยากเข้าไปอยู่บ้านพักคนชรา ถึงขั้นนั้นคุณไม่มีอิสระอะไรหรอก”

“งั้นลองเอามาฝึกงานดู สักวันสองวัน ไม่มีใครทนผมได้นานนักหรอกนะ”

ปิ่นนราไม่รู้เรื่องการฝึกงานจากปู่เมื่อปู่กลับมามาก่อน

“ทำงานให้คุณวินน์? แค่ผ่านหน้าบ้านแกปิ่นยังไม่อยากผ่าน...”

“ชั่วคราวจนกว่าแกจะหาผู้ช่วยได้ ปู่บอกตกลงไปแล้วเพราะไม่อยากให้แกอยู่คนเดียว แต่ไปดูแลตอนกลางวัน พอแกหลับเราก็กลับมาบ้าน ใกล้กันแค่นี้”

“แล้วเกิดปิ่นทนแกไม่ได้ แกร้ายมากนะคะเพื่อนปู่คนนี้ ใครๆ เขารู้กันทั้งอำเภอ”

“ก็จะไปเอาอะไรกับคนแก่ คนแก่ก็ต้องสู้จ้ะปิ่นทุกคน”

“แต่รายนี้ไม่ธรรมดาคะปู่ เกิดแกเอาอะไรมาขวางปิ่นหัวแตก”

“ไม่ถึงขนาดนั้นหรอก ไปลองดูสักวันสองวันจนกว่าแกจะหาพยาบาลมาอยู่เป็นเพื่อนได้ คุณวินน์ทรุดไปมากพักนี้ ปู่เป็นห่วง นี่กำลังรอสมุนไพรมีฤทธิ์จากเมืองจีน อาจจะช่วยแกได้”

“ปู่หมดเงินไปไม่ใช่หน่อยนะคะเรื่องสมุนไพรวพวกนี้ มันจะได้ผลหรือ”

“มันมีสมุนไพรมีฤทธิ์ที่ได้ผลจริงๆ เราจะพบมันหรือไม่แค่นั้น เพราะปู่เชื่อสิ่งที่มาจากธรรมชาติมากกว่ายาชนิดอื่น มันมีสมุนไพรมีฤทธิ์ที่ช่วยคนเราไม่ให้แก่ได้แต่คงความนุ่มเป็นสาวเรื่อยไป เขาเริ่มพบกันแล้วที่เมืองจีน เรียกมันว่าวิตามินเอ็กซ์”

ปิ่นนราได้แต่ถอนใจ ทั้งชีวิตเหมือนปู่จะแสวงหาเพียงสิ่งเดียวเท่านั้น เช่นเดียวกับคนแก่ทั้งหลายที่ทรนทรายอยู่กับความเจ็บปวดของสังขาร คุณวินน์คนนั้นก็อาจจะเป็นอย่างอื่นหนึ่ง สิ่งที่คุณวินน์อย่างหล่อนยากจะเข้าใจ แกก็คือแก มันแปลกอะไรถ้าคนเราจะแก่...

๒

วินน์มองผู้ที่นั่งสงบสำรวมอยู่เบื้องหน้าอย่างสำรวจตรวจตรา แม้จะไม่ใช่ครั้งแรกที่พบกันแต่มันก็เป็นครั้งแรกที่เด็กคนนี้อำนาจมาให้เขา หลานสาวเพื่อนวัยรุ่นที่อายุยังไม่เต็มสิบแปดเสียด้วยซ้ำ ยิ่งแก้งก้างแบบวัยรุ่นแม้จะดูแข็งแรง แวดตาของอีกฝ่ายที่มองเขาเท่านั้นที่มันขัดกับความสงบสำรวมของอิริยาบถภายนอก มันมีความไม่ชอบเขาแฝงอยู่ลึกซึ้ง สิ่งที่เขาชินกับมันอยู่บ้างจากพนักงานที่เคยทำงานที่นี่ แต่ละคนจากไป ไม่ลาออกก็ถูกเขาไล่เปิดไม่เคยมีทางสายกลางสำหรับคนแก่อย่างเขา เขาเป็นในสิ่งที่เขาเป็นอยู่...

มองกันเงียบอยู่เช่นนั้น เขานึกไม่ออกเช่นกันว่าเขาควรจะพูดหรือถามอะไร แค่อ้าปากพูดก็ยังเหนียว อาทิตย์ที่ผ่านมาสังขารทรุดลงรวดเร็วเกินกว่าจะตั้งตัว การนั่งนานๆ ประกาศว่าเขาจะลุกขึ้นไม่ได้ง่ายๆ บ้านมีเครื่องอำนวยความสะดวกทุกอย่างสำหรับคนวัยขนาดเขา มีกระทั่งรถเข็น เพียงแต่เขาไม่ต้องการให้ถูกมองว่าช่วยตัวเองไม่ได้ถึงขนาดนั้น...ทุกคนคงคิดอย่างเดียวกัน ใครอยากถูกมองว่าเป็นคนพิการแม้จะในบ้านของตัวเอง...

ขยับตัวอย่างอืดอาด ซ่อนมือสั้นๆ ไว้ในแขนเสื้อหลวมๆ และหล่อนก็มองขาของเขา ที่เริ่มขยับไปมา วินน์พยายามบังคับตัวเองให้นิ่ง โรคคนแก่รุมเร้าเขาไปทุกอิริยาบถ เขาเกลียดความแก่...เกลียดอะไรก็ตามที่ดึงเขากลับไปสู่สภาพของคนไร้สมรรถภาพโดยสิ้นเชิง...

“ก็คงไม่มีอะไรมาก” ตัดสินใจพูดออกไปเสียงแหบๆ “ยังไม่ถึงกับต้องป้อนข้าว ป้อนน้ำ ในครัวมีอาหารเสริมสำเร็จรูปและเธอก็ไม่ต้องทำอะไรมาก ก็แค่เตรียมอาหารเมื่อถึงเวลา ในห้องนั่งเล่นเปิดทีวีโอดูได้ ถ้าเหงาอาบน้ำได้เอง เข้านอนหัวค่ำหลังอาหารเป็นอันจบรายการ...ถ้าต้องการอะไรจะกดกริ่งเรียกเอง แบบนี้”

เสียงกริ่งดังขึ้นและเรียกรอยยิ้มจากหล่อนได้เป็นครั้งแรก ดวงตาใหญ่

ใสกระจางเพิ่มความอ่อนเยาว์ให้ดวงหน้า

“ปู่บอกว่าคุณตาทานอะไรไม่ได้มาก ปีนทำใจักให้ได้”

“ไม่จำเป็น อาหารเสริมเขามีให้พร้อมเป็นลังๆ ไม่ต้องเหนื่อย ก็ลองงานดูสักวัน สองวันว่าไหวรีเปล่า”

เป็นคำพูดง่ายๆ เรียบๆ ที่ทำให้ปิ่นนราแปลกใจอยู่บ้าง ที่ผ่านมาตาแก่คนนี้ไม่เคยญาติดีกับใคร เขารู้กันทั้งอำเภอ...

เข้าครัวและเช็กอาหารกระป๋อง ทุกอย่างเป็นอาหารสำเร็จรูป ถ้าไม่อยู่ในกระป๋องก็อยู่ในกล่องที่ยัดใส่ไมโครเวฟได้ง่ายๆ ไม่แปลกใจว่าทำไมตาคนนี้ถึงได้ซูบซีดและอ่อนเพลียแม้จะอยู่ในวัยเดียวกับปู่ คงไม่เคยออกจากบ้านไปไหนมาไหนและซุกซ่อนตัวอยู่ในประมิตของตัวเอง ถ้าไม่บ่าก็คงเพี้ยนเต็มที...

ได้ยินเสียงเปิดปิดประตูห้องน้ำ ตามมาด้วยเสียงเปิดน้ำ นับว่าเป็นคนแก่ที่ช่วยตัวเองได้มากพอสมควรแม้จะไม่แข็งแรง นี่ถ้าหล่อนต้องคอยเซ็นแกลงไปไหนมาไหน และคอยฟังคำพร่ำรำพันจะขนาดไหน...

เตรียมอาหารกลางวันตามรายการที่เขียนเอาไว้ที่บอร์ด ทุกอย่างต้องตรงตามเวลาएं อาหารแต่ละมื้อห่างกันแค่สามชั่วโมง ตามมาด้วยการทำความสะอาดบ้าน สงสัยจะหาทางใช้หล่อนเสียให้คุ้ม...

วันนี่ย่อนขาใส่อ่างนวดเท้าหลังจากอาบน้ำเสร็จ กดปุ่มเปิดเครื่องนวดที่ทำงานของมันเรื่อยไป มันเป็นกิจวัตรประจำวันที่ขาดไม่ได้ เพราะมันช่วยเขาได้มากเรื่องปวดเมื่อย เสียงเครื่องตุตฝุ่นทำงานอยู่ข้างนอก มันดังอื้ออึงกลบเสียงการทำงานของเครื่องนวดจนหมดสิ้น หรือว่ามันหยุดทำงาน ก็มลงมองที่ปลายเท้า มันหยุดทำงานจริงๆ สายปลั๊กหลุดลงมาที่พื้นและเขาก็เอื้อมมือจะไปเสียบปลั๊ก จังหวะนั้นเองที่เขาเสียหลักตะแคงล้มลงไปที่พื้นห้องพยายามตะกายตัวลุกขึ้นแต่สิ้นหวัง นี่คือนี่ที่เกิดขึ้นตลอดเวลา การล้มที่ทำให้เขาตั้งหลักไม่ได้ จนต้องเรียกคนงานมาช่วยอุ้ม...

แต่วันนี้มันต่างกันออกไป เด็กนั้นจะมาช่วยอะไรเขาได้ ไม่ใช่คนสวนที่ตัวใหญ่เป็นยักษ์ปักหลั่น...พยายามขยับตัวอีกครั้งแต่สิ้นหวัง สิ้นหวังจน

ต้องนั่งอยู่อย่างนั้น มองผ้า หมอกจากละอองไอน้ำที่เกาะตามกระจก มันเริ่มหลอมละลายเป็นเส้นสายบางๆ และมองเห็นเงาตัวเองชัดเจนกว่าเดิม เสื้อคลุมอาบน้ำสีขาวที่ห่อร่างผอมมีแต่กระดูกของตัวเอง ช่างไม่ต่างอะไรกับผ้าห่อซากศพ คนเราต้องตายไม่วันใดก็วันหนึ่ง...นาที่นี้เขามองเห็นตัวเองคือคนตาย ความตายอันมีตมิตอันเป็นนิรันดร์ มีอะไรรอคอยที่นั่นบ้าง นอกจากความมืดมิด...

มีเสียงเคาะประตูห้องน้ำ ตามมาด้วยเสียงเรียก

“คุณตาคะ เป็นอะไรรีเพล่า”

วินน์เหลียวมองผ้าเช็ดตัวที่แขวนอยู่ใกล้ตัว รีบเอื้อมมือไปคว้าเอาไว้ และเหนียวตัวขึ้นสุดแรงเกิด ไม่มีวันที่เขาจะให้ใครมาเห็นความสิ้นไร้ของเขา ในยามนี้...

ปีนราเคาะประตูอีกครั้งก่อนที่จะตัดสินใจผลักประตูห้องเข้าไป ละอองไอน้ำปลิวออกมาก่อน หลอนเห็นร่างผอมในชุดเสื้อคลุมสีขาวยื่นจับผ้าเช็ดตัวไบหน้าชาวซูบมีเหงื่อชุ่มโชกไปหมด

“ปีนนี่กว่าเป็นอะไร...ปีนเตรียมอาหารกลางวันตั้งโต๊ะได้แล้วคะ”

“เดี๋ยวออกไป ทีหลังอย่าเข้ามา”

คำสั่งนั้นเฉียบขาดจนปีนราอึ้ง รีบผละจากมา โกรธเสียจนร้อนไปทั้งตัวก็แบบนี้ใครคนถึงหนีหมด...

ห้องอาหารมีเขานั่งกินอาหารกลางวันตามลำพัง วินน์มองผ่านกระจกออกไปก็เห็นหลอนยืนล้างจานหน้าย่นๆ ท่าทางเป็นเด็กวัยรุ่นที่เจ้าอารมณ์ไม่เบา เมื่ออารมณ์มาเจอกับอารมณ์คนแก่อย่างเขาก็บ้านแทบแตก...

เขาหัวเสียนั่นเอง หัวเสียกับสภาพของตัวเองเลยพาลให้กับทุกสิ่งรอบตัวรวมทั้งคนชนิดใกล้...พยายามนั่งสงบสติอารมณ์และจัดการกับอาหารเบื้องหน้าที่แทบไม่เรียกว่าเป็นอาหาร ล้วนแล้วแต่เป็นอาหารสิ่งพิเศษเพื่อสุขภาพของเขาโดยตรง แท้จริงมันไม่เคยมีอะไรที่ตีขึ้น เขาอยู่ในวัยเจ็ดสิบเก้าที่กำลังจะผ่านเข้าสู่แปดสิบในอีกไม่นาน คนอายุเก้าสิบที่ยังอยู่ในสภาพดีกว่าเขามีอีกมากมาย นาที่นี้วินน์เบื่อทุกสิ่งรอบตัวและมองไม่เห็นทางออก...

กตกริ่งเรียกปิ่นนราให้เข้ามาเก็บจาน หล่อนเดินเข้ามาเหมือนเครื่องจักร หน้าตาประกาศว่ายังโกรธเขาอยู่ ผมถักเปียไว้สั้นๆ ทำให้หล่อนดูเด็กมากกว่าเดิม เขาอยู่ที่ไหน ในวัยเดียวกัน...เริ่มมีผลงานทางทีวีและกำลังไต่เต้าไปสู่ความเป็นดารา เริ่มมีเงินจนไม่รู้ว่าจะใช้ไปในทิศทางไหน ชีวิตวัยรุ่นที่กระ-
 ้างไปด้วยแสงสีของโลกมายาอย่างเต็มคราบและไม่ใช้แค่เสียดผ่านเหมือนดาราทั่วไป...

หล่อนกลับออกไปและไม่มองหน้าเขาแต่อย่างใด วินน์มองตาม กตกริ่งเรียกอีกครั้งและหล่อนก็หยุดหนึ่งที่ประตู หันมามอง วินน์ชี้ไปที่แก้วน้ำที่มีน้ำพร่องไปเกือบหมด จากนั้นก็ชี้ไปที่คราบบางๆ บนโต๊ะที่ยังเซ็ดไม่หมด

หล่อนเดินจากไป กลับมาพร้อมเครื่องดื่มแก้วใหม่ มือหนึ่งถือผ้าเช็ดถูคราบสกปรกจนหมด วินน์ตะแคงตัวมองต่อ มันยังไม่สะอาดเสียทีเดียว แบนมือรับผ้าจากมือหล่อนและลงมือเช็ดเสียเอง... จากนั้นก็ส่งผ้าคืน ไม่มี การพูดอะไรกันอีก บรรยากาศรอบตัวตึงเครียดเหมือนเครื่องจักรที่กำลังเร่งเครื่องจนเต็มสปีด...

อาหารเที่ยงมือนั้นของปิ่นนราคือซุปรกัวยเดียว มีอะไรที่หล่อนกินได้บ้างนอกจากซุปรกัวย อาจจะต้องทนกินอาหารคนแก่ไปอีกนานทีเดียวถ้าหล่อนไม่ชิงลาออกเสียก่อน...ตามองออกไปที่ห้องนั่งเล่นก็เห็นเจ้าของบ้านนั่งดูวิดีโอ อาจะหนังเก่าที่ตัวเองเล่นเมื่อครั้งหนึ่งนานมาแล้ว แบบฉบับของคนหลงตัว ทั่วๆ ไป...

แก้วอันนอนตัวนั้นโยกได้และหล่อนก็เห็นเขานั่งโยกอยู่นาน จนมันหยุดนิ่งไปเอง คงหลับไปแล้ว รีบย่องออกไปดูก็เห็นหน้าเหี่ยวๆ ซบหนึ่งไปทางหนึ่ง แว่นเกือบหลุดออกจากตังจมูก หลับหรือว่าตาย...ชะโงกหน้าเข้าไปอีกนิด ส้ารวจลมหายใจไปด้วย ยังหายใจอยู่ หล่อนต้องคอยเช็กปุ้เช่นกันตอนหลับไปนานๆ ผิดปกติ มันมีอะไรบางอย่างเกี่ยวกับคนแก่ที่สร้างความหวังโยให้ลูกหลานในเรื่องแบบนี้ เรื่องต้องคอยส้ารวจลมหายใจกัน ตลอดยี่สิบสี่ ชั่วโมงเลยทีเดียว

โล่งไปได้บ้าง ตอนหลับช่างน่าสงสาร ความเหี่ยวของดวงหน้าแทบ

มองหาความหล่อเหลาในครั้งหนึ่งยากเต็มที นี่หรือดาราคีค่าตัวสูงสุดในครั้ง
หนึ่ง...ยามนี้แค่บทพ้อยยังยากแล้ว เข้าใจแล้วว่าทำไมเขาทำตัวสาบสูญไปเลย
ตามข่าวคราวในอดีตเขาเป็นดาราคีที่หลงตัวเองมากที่สุด แต่ยามนี้จะมีแฟน
หนังสักกี่คนที่ยังจดจำเขาได้อยู่...

* * *

หลานสาวกลับมาตอนค่ำมากแล้ว เหงื่อโชมตัวมาทีเดียว พอขึ้นบ้าน
ก็ป่วน

“ให้เขาหาคนใหม่เถอะค่ะ ปู่ในวันเดียวก็เต็มกลืนแล้ว” ทั้งตัวนอนบน
โซฟาตัวยาวบีบขมับไปด้วย

“อ้าว ทำไม”

“เอาใจยากที่สุดเลย จู้จี้ด้วย มีนำคนงานหนีหมด โชคดีนะเข้านอน
หัวค่ำ ทำทางแกรำคาญป็นเหมือนกัน คงอยากหาคนใหม่”

“ก็ช่วยไปก่อนจนกว่าจะหาคนใหม่ได้ ปู่ไม่อยากให้เขาอยู่คนเดียวตอน
นี้”

หลานสาวเงยบไปได้ หลับตาครุ่นคิดหนัก

“อายุก็เท่าปู่แต่ป็นไม่เข้าใจเลยนะว่าทำไมแกไม่แข็งแรงเหมือนปู่อาหาร
ก็กินดี”

“เขาเคยแข็งแรงกว่านี้ มาทรุดระยะหลังๆ”

“อาจจะสภาพจิตใจ หงุดหงิดขี้โมโหแบบนั้นแก่เร็ว สมุนไพรไม่ช่วยมั่ง
หรือคะ”

“นี่ปู่กำลังรอสสมุนไพรจากเมืองจีนอยู่ รอบนี้อาจจะได้ผล”

“วิตามินเอ็กซีนั้นหรือคะ เห็นปุ่รอมานานแล้ว”

คณานิ่งเสีย ไม่เปิดเผยอะไรมากไปกว่านั้น คนเดียวที่รู้รายละเอียด
คือวินน์ แต่เขาก็ไม่คิดอีกเหมือนกันว่าฝ่ายนี้จะยอมตัวเป็นหนูทดลอง นี่
คือความเป็นความตายที่เจ้าตัวเองตัดสินใจ ที่สำคัญก็คือเขาเองก็ยังไม่แน่ใจ
เช่นกันว่ามันจะเห็นผล มันเป็นความเร้นลับที่เหลือเชื่อมากเกินไปนั่นเอง...
แต่ในโลกของการค้นคว้าการเปิดใจยอมรับสิ่งแปลกใหม่กลายเป็นสิ่งที่เขาเล็ง

ไม่ได้ ไม่ว่าจะอะไรก็ตามที่คนเราคิดไปถึง สิ่งนั้นเป็นไปได้แม้จะใช้เวลา...

โทร.ไปหาวันที่บ้านและฝ่ายนั้นก็รับสาย รีบถามมาก่อนเลยว่า

“หลานกลับถึงบ้านแล้ว?”

“มาถึงเมื่อไหร่ แล้วเป็นไง พอจะทนกันไหวไหม รั้วายังอยากหาคนใหม่”

“ไม่มีคำตอบกลับมา ครูใหญ่ก็มีเสียงถอนใจ

“ผมยังคิดอยากได้ผู้ชายมาช่วยนะ แรงดีหน่อย แต่ป็นที่ทำงานดี เพียงแต่ยังเด็กมาก”

“ค่อยๆ หาไป รอดูอีกวันสองวัน พ่อครัวเก่าอาจจะกลับมา”

“ผมไม่คิดว่าเขาจะกลับ ผมอยากได้คนใหม่”

“แล้วผมจะลองถามไถ่ให้ แค่วันสองวัน เออ มีข่าวจากเชียงใหม่ส่งมาถึงผมโดยตรง สมุนไพรที่เราคุยกันจะมาถึงมือผมอีกไม่กี่วันนี้ เขาว่าเขาจัดส่งมาแล้ว”

“ทำไมไม่มาคุยกันอีกที...เรื่องนั้น...” คำพูดนี้ราบเรียบ “ผมอาจจะเปลี่ยนใจ...”

“ผมก็ยังไม่คิดว่าคุณพร้อมนะวินนี่ เพราะลำพังผมผมก็ยังไม่พร้อม ยังอยากได้หลักฐานและข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับสมุนไพรที่ว่านี้ มันดูเลื่อนลอยเกินไป”

“บางทีผมก็คิดเหมือนกันนะว่าผมยังมีอะไรเหลืออยู่อีก สองสามวันมานี้ผมทรุดหน้าตกใจ วันนี้ก็ล้มในห้องน้ำ”

“ไม่เห็นป็นเล้าให้ฟัง...”

“นั่นเขาไม่รู้ เหตุผลที่ผมอยากได้ผู้ช่วยผู้ชาย...มันอาจจะมียุคเวลาที่ผมล้มแล้วผมจะไม่กลับมาอีก...อะไรมันก็เป็นไปได้ทั้งนั้น เรื่องที่เราคุยกันผมถึงอยากคุยกันอีกที ถ้าผมจำเป็นจะต้องเสี่ยง...ไม่ใช่ว่าผมกลัวตาย ผมแค่คิดว่าถ้าชีวิตมีทางเลือกได้อีกครั้งทำไมไม่เลือกมัน...”

ปิ่นนรานอนฟังปุ่พูดโทรศัพท์ในห้อง จับใจความได้บ้างเกี่ยวกับเรื่องสมุนไพรจากเมืองจีน มีอะไรแปลกๆ ในคำพูดของปุ่ที่หล่อนยังไม่เข้าใจนัก

คล้ายกับว่าสมุนไพรมันนี่ไม่ใช่สมุนไพรรธรรมดาอย่างที่ปู่เคยได้มา คุณวินนี่คนนั้นรอคอยอยู่ด้วย ยังมีข้อมูลอะไรอีกที่ปู่ต้องการ และมันสำคัญขนาดไหนกัน...

อยากจะสรุปว่ามันเป็นเรื่องของคนแก่ที่กลัวแก่และกลัวตาย อีกทั้งต้องการยาอายุวัฒนะมายืดวันเวลาของตัวเองออกไปอีก มันแค่นั้นหรือว่ามีอะไรมากไปกว่านั้น...

* * *

วินนี่ถอดเสื้อคลุมออกที่ละแขน พยายามขยับดึงเสื้อผ้าให้พันตัว เขาตื่นมาอาบน้ำแต่เช้า กว่าจะขึ้นมาจากอ่างได้ ที่ผ่านมามีคนช่วย เคยมีบริวารที่เขาจะเรียกใช้ใครก็ได้ อดไม่ได้ที่จะคิดไปถึงคนครัวคนสุดท้ายที่เพิ่งจากไป คนเก่าแก่ที่ทนทานและอยู่กับเขามานานมากที่สุด คนเดียวที่ทำอาหารถูกปากและถูกเขาก่อนดำเข้าเย็นอย่างไร้เหตุผล ยามนี้ทุกคนจากไป อ้างว่าไปเยี่ยมบ้าน ไปเป็นอาทิศย์และไม่กลับมาอีกเลย...

เสียงไขกุกญแจเข้าบ้าน เด็กคนนั้นคงมาแล้ว เด็กวัยรุ่นที่ทำอะไรไม่เป็นแม่แต่อย่างเดียวและเขาต้องคอยกำกับไปทุกฝีก้าว ทำทางไม่ชอบรับคำสั่งจากใครเสียด้วย จนเขาได้แต่มองและไม่อยากพูดอะไร บอกเพื่อนไปแล้วว่าต้องหากคนใหม่ เขาต้องการคนงานผู้ชายที่รู้งานและแรงดีและทำได้ด้วย...

รีบสวมกางเกงที่ละขา มันลำบากยากเย็นขึ้นทุกทีจนต้องนั่งพักที่เตียง กว่าจะเสร็จก็แทบหมดแรง ได้ยินเสียงเดินเร็วๆ ไปมาในบ้าน เสียงกระทบกันของเครื่องใช้ในครัวดังโครมคราม นี่ขนาดหูดึงไปมั่งแล้ว...

ทั้งตัวนอนมองเพดานห้องนี้ มีวันคืนที่เขาไม่อยากลุกจากเตียง และลืมนอนตื่นไปไหนอีก โลกภายนอกคงวุ่นวายและเต็มไปด้วยเสียง เขาไม่อยากเห็นหรือแม่แต่อยากจะได้ยินอะไร มีเหตุผลที่ทำไมคนแก่จึงหูดึงและตาพร่ามัวลงไปทุกที ก็เพราะโลกมันไม่เหมาะสมที่จะใช้ชีวิตอยู่อีกต่อไปแล้ว...เวลานั้นอาจจะกำลังมาถึงเขา สมุนไพรมันนี่ที่สรรหามากินมันไม่ได้ช่วยอะไรมาก สร้างบ้านหลังคาปริมิตเพื่อชะลอความแก่และหวัง

อาศัยดูตลิ่งจากแสงอาทิตย์เข้ามาช่วย แท้จริงมันเป็นแค่ขาวลือที่ไม่มีรากฐานของความจริงอะไรอยู่เลย แต่อยู่กันไปด้วยความหวังลมๆ แล้งๆ และความหวังก็คือความหวัง มันไม่เคยเป็นความจริงขึ้นมาได้...

เสียงแก้วตลกแตก...เสียงกวนประสาทที่เราต้องหลับตานิ่งและพยายามข่มใจ ครูใหญ่ก็มีเสียงเคาะประตูห้อง

“คุณตาคะ อาหารเข้าเสร็จแล้วค่ะ”

“เดี๋ยวออกไป” เขาตอบสวนทันควัน กลัวจะผลักประตูเข้ามาอีก อีกหน่อยเขาอาจจะต้องล็อกทั้งห้องน้ำและห้องนอน

“คุณตาเป็นอะไรไปรีเปล่าคะ” มีเสียงถามมาอีก

“สบายดี”

ปิ่นเราได้ยินเสียงตอบรับแบบๆ เลยนึกโล่งใจได้ ตราบใดที่ยังมีเสียงตอบโต้มันประกาศถึงการมีชีวิต ต้องเช็กปุ๊บแบบนี้ทุกวันเหมือนกันตอนเช้าๆ ...กลัวที่สุดเรื่องหลับไป เลยเป็นเจ้าของนิทราและไม่ยอมตื่นขึ้นมาอีก มันเกิดขึ้นเป็นประจำกับคนแก่ๆ...

จัดอาหารเข้าตั้งโต๊ะตามรายการที่เขียนบอกเอาไว้ มีซุ๊ปเห็ดกับซุ๊ปผักทุกอย่างมีแต่ซุ๊ป และวิตามินน้ำตั้งเรียงรายหลายถ้วย ก็มเช็ดรีวรอยต่างๆ ตามโต๊ะจนขึ้นมันปลาบ ปู่ยังไม่เคยถึงขั้นนี้ ปู่เป็นคนแก่ที่ดูแล่ง่ายที่สุดในโลก...

เดินออกมาแล้ว เดินออกมาอย่างช้าๆ แต่งตัวเรียบร้อยเหมือนจะไปออกงานที่ไหนสักแห่ง ต่างจากปู่ที่ตื่นยังงี้ก็ลากชุดนอนออกมาอย่างนั้นง่ายๆ และสบายแบบไม่ต้องมีพิธีรีตองอะไรสักนิด เกิดอะไรขึ้นกับคนคนนี้นั้นชีวิตของเขาเหมือนวางตัวเองในฉากหนึ่งที่ต้องมีกล้องคอยจับอยู่ทุกฝีก้าว และจะต้องดูดีไปทุกอิริยาบถ แม้กระทั่งการกิน...

จับตามองท่านั่งกินสงบเสงี่ยม ใช้ผ้าเช็ดปากแตะปากตามเป็นระยะ บ้านทั้งหลังถ้าไม่มีหอนกก็ไม่มีใครเลย...สำหรับเขาชีวิตอาจจะชินกับการจัดฉากเข้าหน้ากล้องมาตั้งแต่เด็ก ปู่ว่าเขาเป็นดารามาตั้งแต่เด็กๆ คงหาเงินเป็นตั้งแต่จำความได้นั้นเลย...

ปิ่นนรานั่งทอดถอนใจคนเดียว ไม่เข้าใจการใช้ชีวิตของคนคนนี้ ดารา
รุ่นเดอะที่คนเกลียดกันทั้งอำเภอ...

ได้ยินเสียงกตกริ่งดังกริ่งจนสะดุ้ง รีบเดินเข้าไปดู เห็นนิ้วยาวๆ ซึ่ไป
ที่ถ้วยน้ำชา เลยรีบเดินไปรินเต็มให้ ยังไม่ทันเต็มก็โบกมือให้พอ ซึ่ไปที่ถ้วย
ซุบและโบกมือให้เก็บไป ปิ่นนราซึ่ไปที่ถ้วยกาแฟ ฝ่ายนั้นมองตามนิ้วหล่อน
และมองหน้า จากนั้นก็ซึ่ไปที่หม้อต้มกาแฟ พักหน้าให้เต็ม พักหน้าใส่
กันไปมาโดยไม่ต้องใช้ภาษาพูด...จบรายการอาหารมื้อเช้าที่เจียบสงบที่สุด...

วินนั้นนั่งอ่านหนังสือพิมพ์ พอใจในความเจียบรอบตัว เด็กคนนี้เริ่ม
เข้าใจภาษาที่เขาใช้ ภาษาของความเจียบที่เขาใจกันได้ดี เขาเบื่อการพูดมาก
เบื่อเสียงรบกวน เมื่อความเหน็ดเหนื่อยที่ตามติดมากับการเปล่งเสียงแต่ละ
ครั้ง...แบบนี้อาจจะพอเข้าใจกันได้ไปอีกกระยะหนึ่ง...

เงยหน้ามองผ่านกระจกออกไปภายนอก แดดยามสายเริ่มแรงขึ้นทุกที
เขาควรจะเดินออกไปปรับลมข้างนอกบ้าง ดอกไม้ที่ปลูกเอาไว้เริ่มเหี่ยวเฉา
เพราะขาดคนดูแล คนสวนที่กลับไปเยี่ยมบ้านคงไม่กลับมาเช่นกัน เขา
เพียงแต่รู้...

ปิ่นนรามองเห็นหลังผู้สูงวัยกว่าเดินไปทางประตูหลังบ้าน เป็นการเดิน
เจียบๆ ซ้าๆ แทบไม่มีเสียง หล่อนได้ยินเสียงผลึกประตู ครูเดียวก็ได้ยิน
เสียงดังโครมเหมือนคนล้มชนอะไรเข้าสักอย่าง ใจหายวาบขณะถลันวิ่งออก
ไปดู ร่างผอมนอนกึ่งที่พื้นไม่ไหวดิ้งมีขนไม้ที่คงเดินไปสะดุดกองระเน
ระนาดอยู่ข้างกาย ปิ่นนราหวีดร้องเต็มเสียง รีบวิ่งไปประคองศีรษะอีกฝ่าย
และยกขึ้น

“คุณตา คุณตาคะ เป็นอะไรรีเปล่าคุณตา...”

ไม่มีเสียงตอบรับ มีแต่เสียงครางเบาๆ มีเลือดซึมที่ขมับข้างหนึ่งและ
หล่อนก็รีบใช้มือกดเอาไว้แน่นเมื่อเลือดทำท่าจะไหลมากกว่าเดิม

“คุณตา นอนนิ่งๆ ค่ะ อย่าขยับตัว เตี่ยวปิ่นโทร.เรียกปู่ อย่าขยับ
นะคะ”

ผลุนผลันวิ่งเข้าบ้านไปใช้โทรศัพท์ พอปู่รู้เรื่องก็โวยวายถาม

“ยังมีสติรีเปล่า”

“คะ ไม่ได้สลบไป แต่เลือดเยอะเลย”

“เดี๋ยวปู้รีบไปเดี๋ยวนี้ อย่าให้เขาหลับ รีบกลับไปดู”

ปิ่นนราวางสายและรีบวิ่งกลับไปอีกครั้งพร้อมผ้าขนหนู เลือดเริ่มไหลอาบแก้มด้านหนึ่งเป็นทางยาว หล่อนรีบใช้ผ้ากดเอาไว้ ประคองใบหน้าให้ยวบย่นไว้เต็มอ้อมแขน

“คุณตา อย่าเพิ่งเป็นอะไรนะคะ เดี๋ยวปู้มา”

ตาผ้าฟางลึ่มซึ้นซ้าๆ และหล่อนก็ชูนิ้วสองนิ้ว ถามต่อว่า

“ก็นิ้วคะ...”

ตาคู่นั้นหลับลงไปอีกครั้ง ปิ่นนราเขย่งตัวผู้สูงวัยกว่าเบาๆ

“คุณตาอย่าหลับนะ เห็นนิ้วปิ่นไหม ก็นิ้วคะ”

เจียบ...ลมหายใจของอีกฝ่ายแผ่วเบาเต็มที

“คุณตาดูอีกที คุณตาอย่าหลับนะ คุณตาอย่าเพิ่งเป็นอะไรไปนะคะ...”

ปิ่นนราจำเสียงตัวเองแทบไม่ได้ มันเป็นหน้าที่ที่หล่อนตื่นตระหนกเสียจนหัวใจแทบจะวายตายไปเสียเดี๋ยวนั้น...

จนกระทั่งได้ยินเสียงรถปู้มาจอดที่หน้าบ้าน...

๓

วินน์ล้มตาตื่นขึ้นมาอีกครั้งก็พบตัวเองนอนอยู่บนเตียงในห้องนอนส่วนตัว เจ็บแปลบที่ขมับจนต้องยกนิ้วขึ้นแตะบริเวณนั้น มีผ้าพันแผลพันเอาไว้รอบหน้าผากจนตึงแน่นไปหมด เขาหกล้มนั่นเอง วูบเดียวที่ล้มไปเขาจำอะไรได้เพียงเลือนราง หูยังแว่วเสียงเรียกต้นตระหนกของปิ่นนรา สัมผัสสุดท้ายของหล่อนที่ประคองหัวเขาเอาไว้ จากนั้น ความรู้สึกก็ดับวูบไปเสียเฉยๆ

เสียงพูดคุยกันข้างนอก จำเสียงได้ว่าเป็นคนหาคุยกับหลานฟังไม่ได้สรรพรพ ร้อนถึงเพื่อนต้องมาดูแล วินน์หลับตานิ่ง... นับเป็นครั้งแรกก็ว่าได้ที่เขาล้มถึงขั้นสลบ ที่ผ่านมา ยังมีการตั้งหลักได้ จริ่งหรือที่สังขารของเขามันย้ายแฉ่งไปทุกวัน...แล้วอะไรจะเกิดขึ้นต่อไปอีก เขาไม่เอายากคิดไปถึงมัน...

เสียงประตูผลึกเข้ามาและเขาก็ล้มตาขึ้นมอง คนหน้านั้นเอง พอเห็นเขาตื่นก็รีบพูด

“อ้าว เป็นไง หลานโทรไปบอกผมตกใจหมดนะนี่” เดินไปทรุดตัวนั่งที่เก้าอี้ข้างเตียง มือหนึ่งเอื้อมมาแตะผ้าพันแผลที่ขมับ “เลือดหยุดแล้วแผลไม่ใหญ่อะไร”

“ไม่รู้ตัวเหมือนกันว่าผมล้มไปได้ยังไง ลู่วุ่ ขามันหมดเร็วแรงไปเฉยๆ” เขาพูดแผ่วเบา

“ธรรมดา ขนาดผมเองถ้าไม่ระวังตัวก็ล้มไม่ต้องลุกเหมือนกัน ทางที่ดีถ้าคุณอยากนั่งรถเข็นไปก่อนตอนนี้ หลานผมมันช่วยเข็นให้ได้”

หน้าของวินน์เปลี่ยนสี คนเองก็คงรู้เพราะรีบพูดต่อ

“บางที่มันถึงเวลาที่ คุณต้องยอมรับสภาพที่แท้จริงของตัวเองของเราฝืนมันไม่ได้ เข็นก็ต้องเข็นกัน”

“แต่จะต้องไม่ใช่ผม” เสียงนั้นแข็งขี้นมานิดๆ “ผมยังเดินเหินได้”

กำลังขามมยงดี”

“วินน์ ถ้าคุณล้มอีกครั้งและไม่มีใครรู้ใครเห็น...”

วินน์เงิบ...

“ผมเข้าใจคุณ เพราะผมก็เป็นอย่างคุณ อยากมีอิสระ อยากแก้ตัว โดยไม่ต้องพึ่งพาใครเลย แต่บางทีมันเป็นไปได้”

วินน์ปล่อยให้คำพูดเหล่านั้นผ่านเขาไป เกลียดคำนี้ คำว่าเป็นไปไม่ได้ ...เกลียดสภาพที่ต้องพึ่งพาคนอื่นไปแทบจะทุกลมหายใจเข้าออก เกลียดความเปลี่ยนแปลงอันรวดเร็วของสังขาร...เกิดอะไรขึ้น ทำไมคนเราต้องยอมรับกับความพ่ายแพ้ชนิดนี้กันอย่างง่ายดาย

ความพ่ายของสังขาร...

หลับตานิ่ง มือหนักของคณาตบลงที่หลังมือเขาสองสามที่อย่างปลอบใจ คนคนเดียวที่อาจจะเข้าใจเขามากที่สุดในตอนนี้...

“นะ แล้วผมจะหารถเข็นมาให้ คุณจะสะดวกกว่านี้แยะเวลาอยากไปไหนมาไหน พุดกับหลานผมแล้วมันก็นิดช่วยเหลือทุกอย่างตอนนี้...คิดว่ายังไม่ต้องไปหาใคร เด็กมันอยากช่วย...”

มืออะไรบางอย่างเช่นกันที่สัมผัสความรู้สึกของเขาอย่างรุนแรง ความตระหนกและห้วงอาหารของปีนนราวันนี้ไม่ใช่สิ่งที่เขาคาดฝันนัก มันปราศจากการเสแสร้งและมาจากส่วนลึกของจิตใจจริงๆ นาที่นั่นเขาได้เห็นความละเอียดอ่อนในหัวใจของอีกฝ่าย ความหวังลึกๆที่เขายังไม่เคยได้รับจากลูกหลานคนไหนตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา...

รูปร่างที่เขาคิดไปถึงลูกสาวกับเมียเก่าที่ตามแม่ไปอยู่เมืองนอก พบกันครั้งสุดท้ายหลายปีมาแล้ว ลูกกับเขาห่างเหินกันเหมือนมาจากคนละโลก... ไม่มีอะไรที่นั่น และไม่มีเอาเลยมาแสนนาน เป็นพ่อลูกกันก็แค่สายเลือดเท่านั้นจริงๆ...

ได้ยินเสียงอีกฝ่ายขยับกายลุกขึ้น หันมาบอกเขาก่อนออกไปจากห้องว่า

“คืนนี้ผมอยู่เป็นเพื่อนด้วย เดี่ยวจะให้ปิ่นเอาอาหารค่ำเข้ามาให้เนี

เลย”

คณาเข้าไปในครัวก็พบว่าหลานสาวกำลังจัดเตรียมอาหาร

“คุณตาเป็นไงมั่งคะปู้”

“ดีขึ้น รู้ตัวแล้ว คงจะหิว เตียวปิ่นรีบเอาอาหารเข้าไปเลย ยังไง คินนี่ปู้มาอยู่เป็นเพื่อนด้วย ปิ่นจะกลับไปบ้านก่อนก็ได้ รื้ออยากจะมาอีกก็ ตามใจ”

“คะ ปิ่นอาบน้ำอาบท่าแล้วกลับมาใหม่ เอาเสื้อผ้ามาให้ปู้ด้วย”

ปิ่นนรยภทาดอาหารออกจากที่นั่น ไม่มีวันที่หล่อนจะปล่อยคนแก่ สองคนไว้ตามลำพัง ขนาดอยู่ที่บ้านหล่อนเองก็ยังคงจับตามองปู้ไปทุกฝีก้าว ...มันมีอะไรบางอย่างเกี่ยวกับคนแก่...ความน่าหวง...ความบอบบางที่น่าหวง ไม่ต่างอะไรกับการกลับไปเป็นเด็กอีกครั้ง...

ร่างผอมแห้งที่นอนนิ่งบนเตียงไหวกายขึ้นนิดเดียวเมื่อหล่อนยกทาดอาหารเข้าไป ทำท่าจะหยดกายลุกขึ้นนั่งแต่ก็ทำไม่ได้ ทำได้เพียงขยับนอน หनुหมอนสูงขึ้นมามากอีกหน่อย

“คุณตาไม่ต้องลุกหรอกคะ เตียวปิ่นป้อนชุปให้” กุ๊ลิจจะวางทาดอาหาร และเตรียมผ้ากันเปื้อนรองใต้คางผู้สูงวัยกว่า “ชุปยังร้อนนะคะ ต้องระวัง หน่อย”

วินนี่มองตามมือเรียบบางที่บรรจงวางผ้ากันเปื้อนบนนอกของเขา นิ้ว มือสลักเสลาฉนวนเหนียวไปจนถึงถึงต้นแขน ความมดงามแห่งวัย ความเต่งตึง ของเลือดลมในวัยต้นที่สวยงามที่สุด วัยที่มอดไหม้ไปจากเขาจนหมดสิ้นแล้ว ชนิดเรียกกลับคืนมาไม่ได้...

ถอนใจลึก มองตามมือที่จับช้อนป้อนอาหารใส่ปากของเขา กลายเป็นเด็กอีกครั้งแล้วเรา...กระแสนอนโยนในดวงตาที่มองต่ำมาที่เขาจับหัวใจ แปลกๆ มันอ่อนโยนลึกล้ำ ชนิดที่เด็กวัยขนาดหล่อนไม่น่าจะมี เรียวกปาก หยักสวยรูปคันธนูแย้มยิ้มกับเขาเหมือนพุดจกกับเด็ก

“ดีจังคะ คุณตาทานง่าย ทานแะด้วย ยังเจ็บแผลใหม่คะ ปู้ฉีดยา ให้ หมดฤทธิ์แล้วมั่ง ปิ่นตกใจหมด ตีใจคุณตาไม่เป็นโรมาก...”

เป็นคำพูดเร็วๆ เร็วเสียจนเขาจับคำพูดเหล่านั้นแทบไม่ได้ ภาษาวัยรุ่นที่ยากจะเข้าใจแล้ว ความเร็วของกระแสเสียง สิ่งเขายังไม่ชินกับมัน...

มือเล็กเข็ดปากให้เสร็จเมื่อเขาอ้อมอาหาร ปากพูดไปด้วย

“อยากได้อะไรก็บอกนะคะ เพราะเดี๋ยวบินกลับไปบ้าน อาบน้ำอาบทาแล้วมาใหม่ อ้อ ปุ่มมาค้ำด้วยคะ เป็นห่วงคุณตา...”

นานแค่นั้นแล้วที่เขาไม่เคยได้รับความห่วงอาทรชนิดนี้ ที่ผ่านมามันเหมือนทุกคนทำตามหน้าที่แล้วจากไป...

คณาเข้ามานั่งคุยด้วยหลังจากที่หลานสาวออกไปแล้ว มือถือแม็กกาซีนเล่มหนึ่งเข้ามาด้วย

“ไปอ่านเจออะไรรู้มะ...มีคนแซ่แข็งศพตัวเองเอาไว้หลังจากตายไปแล้ว ตั้งความหวังกันว่าอาจจะมีเทคโนโลยีใหม่ๆ เพิ่มเข้ามาอนาคตเพื่อชุบตัวเองขึ้นมาอีกครั้ง...ยอมเสียค่าใช้จ่ายกันไม่อันเพื่อความอยู่รอดของตัวเอง”

“ผมก็ไม่เข้าใจเหมือนกันนะว่าอะไรที่ทำให้คนเราตะเกียกตะกายต่อสู้เพื่อสิ่งนี้”

“เรียกมันว่าสัญชาตญาณที่ธรรมชาติให้เรามาก็คงได้ ไม่งั้นทุกชีวิตคงสูญพันธุ์กันไปหมด มันเหมือนทุกชีวิตจะสู้เพื่อสิ่งนี้กันจนนาทีสุดท้ายเลย ไม่เชื่อจับคนยืนบนบ่อน้ำมันและปล่อยให้ไฟท่วม จะยืนเขย่งหายใจจนนาทีสุดท้าย หหมดทำเข้าจริงๆ จะเริ่มว้ายน้ำ พยุงตัวเองไปเรื่อยๆ เพื่อชีวิตรอดความกลัวตายหรือ? ผมว่าไม่ใช่เสียทีเดียวนะ เหมือนมันจะมีอะไรมากกว่านั้น เพราะขนาดคนตายไปแล้วก็ยังตั้งความหวังไปถึงการดำรงอยู่ต่อไปของจิตวิญญาณในชีวิตรเบี้องหลังความตาย มีหรือไม่มีไม่รู้ ขอให้ตั้งความหวังเอาไว้ก่อน”

“ชีวิตเป็นเรื่องแปลก มีอะไรมั่งที่มันเป็นไปไม่ได้ ยิ่งวันมันก็เหมือนกับว่าอะไรที่เราคิดไปถึงได้ มันเป็นไปได้ทั้งนั้นไปแล้ว...”

“พวกมันมีที่ตองศพตัวเองไว้ก็คงตั้งความหวังแบบเดียวกัน การคืนชีพมาอีกครั้ง จะในสภาพไหนเป็นอีกเรื่องหนึ่ง ฉะนั้นเรื่องศพแซ่แข็งนี้ผมว่ามันเป็นไปได้ที่เทคโนโลยีสมัยใหม่จะชุบชีวิตคนเราได้ในสักวันหนึ่ง ให้มีชีวิต

ใหม่อีกครั้ง”

“ถ้ามันเป็นชีวิตใหม่ที่ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บนะ ทุกวันนี้ผมเริ่มคิดแล้วว่า ผมจะอยู่ไปเพื่ออะไร ความตายอาจจะเป็นทางออกที่สวยงามที่สุดที่ธรรมชาติให้เรามากที่สุด...เรามาคุยกันเรื่องสมมุติพรใหม่ที่คิดมาได้มากกว่า...”

คณาเงียบ ถอนใจยาวขณะมองหน้าอีกฝ่าย

“ยังนึกว่าคุณเลิกสนใจไปแล้ว...”

“ผมเพียงแค่คิดว่ามันอาจจะเป็นการทดลองที่น่าสนใจก็ได้...”

“เรากำลังคุยถึงเรื่องตายก่อนตาย...ถ้าไม่ได้ผลคุณจะไม่กลับมาอีก”

“แต่ถ้าได้ผล...”

“อิทธิพลของสมมุติพรจะซบชีวิตคุณกลับไปสู่วัยต้นอีกครั้ง เซลล์ทุกเซลล์จะซบตัวเองขึ้นมาใหม่...ทั้งภายนอกและภายใน ไม่ใช่แค่ภายนอกดังหน้าตาดังตาไม่ให้เหี่ยวเฉาอย่างที่ทักกันอยู่ตอนนี้ เทคโนโลยีสมัยนี้ยังเปลี่ยนกันแค่เปลือกนอก มันมีประโยชน์อะไรถ้าเปลือกนอกดูดีแต่ภายในร่างกายทรุดโทรม”

“เท่ากับว่าผมจะมีชีวิตใหม่...”

“ถ้าสำเร็จ เพราะผมเองก็ยังไม่รู้เพราะไม่เคยทดลองมาก่อน และใจจริงผมก็ไม่อยากเห็นคุณเป็นหนูทดลอง คุณอาจจะไปแล้วไม่กลับมาอีกเลยก็ได้”

“วันนี้ผมก็เกือบจะไม่กลับมาแล้ว ถ้าเหตุการณ์แบบนี้มันเกิดขึ้นมาบ่อยๆ เป็นวันที่ผมได้คิดหลายอย่างเหมือนกัน ถ้าวันนี้หลานคุณไม่อยู่ที่นี้อะไรจะเกิดขึ้น...”

มองกันเงียบๆ คณาเอื้อมมือไปตบหลังมืออีกฝ่ายไปมา

“ผมอยากให้คุณใช้เวลาคิดให้หนักและคิดให้ดีกว่า เรายังมีเวลา...”

คณาเดินกลับมาที่ห้องนั่งเล่นและอ่านหนังสือต่อ ความคิดไม่ได้อยู่ที่นั่น แต่วนกลับไปคำพูดของตัวเอง ยังมีเวลาสำหรับอะไร...ทำไมเขาจะไม่รู้ว่าเวลาของอีกฝ่ายมันเหลือน้อยลงทุกที บางทีมันอาจจะถึงเวลาแล้วก็ได้ สำหรับการตัดสินใจครั้งสำคัญ เรื่องที่คุยกันมานานระหว่างเขากับภวีนนี้ แต่

คุย... คั่นคว่ำกันเรื่อยไปและตั้งความหวังจากความเร้นลับของปรีชาไปจนถึง
มัมมี่และการแช่แข็งของร่างกายหลังความตาย แล้วมีอะไรอีก สมุนไพร
ล่าสุดที่กลายเป็นยาอายุวัฒนะและสัญญาไปถึงการเปลี่ยนสภาพเซลล์ทุกเซลล์
ในร่างกาย ทุกอย่างมันเป็นแค่ข่าวลือที่เขาไม่ได้มีหลักฐานอะไรมาหนุนเนื่อง
เอาเสียเลย

หลานสาวกลับเข้าบ้าน อาบน้ำอาบท่ามาเรียบร้อยและแต่งกายด้วย
เสื้อผ้าชุดใหม่

“คุณตาเป็นไงมั่งคะปู่”

“หลับไปแล้วมั่ง”

“น่าสงสาร” ปิ่นนราทรุดตัวลงนั่งคุยกับเขา “ปู่ไม่รู้จักญาติพี่น้องบ้าง
หรือคะ ไหนว่าเคยแต่งงานมีลูกเต้า”

“เห็นว่าไปอยู่เมืองนอกกันหมด ยังไงปู่จะลองติดต่อไปที่บ้านเมียเก่า
อาจจะได้ข่าวคราว”

คนมองหน้าหลานสาวที่นั่งซึมไป

“เชื่อไหมคะ วันนี้ปิ่นนึกว่าคุณตาจะไม่รอด...”

“ก็ยิ่งนึกว่าเราไม่ชอบคุณปิ่นนี่ ไหนว่าทนไม่ไหว เร่งให้ปู่หาคนใหม่”

“นั่นมันตอนนั้นคะ แต่ตอนนี้เปลี่ยนใจแล้ว แกหาคนดูแลไม่ได้จริงง
นะ คนเก่าก็หนีหมดแล้ว ดูๆ ไปแล้วน่าสงสารออก ปิ่นว่าปิ่นทนไปดีกว่า
แกก็สู้ๆ ไปแบบนั้นเอง คนแก่ ถ้าเข้าใจแล้วคงไม่มีอะไร แกคงเบื่อสังขาร
ตัวเอง คงไม่กลัวตายอะไร แค่นี้”

“ก็เหมือนปู่”

“แต่ปู่ยังแข็งแรงเยอะ”

“มันไม่ตลอดไป รอดูวันที่ปู่ทรุด ไม่มีใครในโลกอยากแก่และต้อง
เผชิญกับความป่วยไข้ทุกข์ทรมานนะ เราต่างก็มองหาทางออก...”

“ปิ่นยังมองไม่เห็นว่าจะมีทางออกอะไร จะมีก็แค่ความอดทน แต่ปิ่น
ก็ยังไม่เคยแก่ถึงเวลาปิ่นอาจจะไม่ยอมอดทนอะไรเอาเสียก็ได้”

“ปู่ว่ามันไม่ใช่เรื่องของความอดทนอย่างเดียวนะ มันมีอะไรมาปกป้อง

กว่านั้น ความรู้สึกที่ว่า...แบบนี้จะอยู่ต่อไปทำไมในเมื่ออิสระที่เคยมีก็ไม่มี เจ็บปวดทรมานตั้งแต่หัวจรดเท้า ให้ทนละก็ได้ แต่จะทนไปเพื่ออะไร นี่ต่างหากที่คนแก่ไม่น้อยคิดกัน คุณวินนี่ก็ อาจจะเป็นคนหนึ่ง...”

“เลยมองหาทางออกหรือคะ...”

“ถ้ามีนะ ไม่อยู่อย่างที่ยากอยู่ก็ตายไปเสีย ล้วนแล้วแต่เป็นทางออก ไม่งั้นอัตราคนแก่ฆ่าตัวตายคงไม่เพิ่มขึ้นทั่วโลก นัดกันไปตายทางอินเทอร์เน็ตยังมี เพราะเขาไม่อยากอยู่กันอีกต่อไปแล้ว”

“ป็นว่าคนแก่รุ่นเบบี้บูมคงใจร้อนไม่ต่างอะไรกับเด็กวัยรุ่นเลยคะ ไม่เย็นเหมือนคนรุ่นก่อนๆ ที่ยอมรับอะไรได้ง่ายกว่าและทนได้นานกว่า”

“เพราะเป็นกลุ่มที่ชินกับอิสระเสรี จำพวกฮิปปีได้ไหม ก็นั่นละ เราอยากช่วยตัวเองและมีอิสระ ไม่อยากเป็นภรรยาลูกหลาน เหตุผลที่คุณวินนี่ไม่ยอมติดต่อลูกเมีย”

“มีลูกหลายคนไหมคะ”

“ลูกสาวคนเดียว เห็นว่าแต่งงานแล้ว เจอกันครั้งสุดท้ายอาจจะนานมาแล้ว ก่อนไปนอกกับแม่ ปู่จำไม่ได้แน่ คุณวินนี่รักลูกสาวมากนะ แต่มีช่องว่างมากเกินไปขนาดประสานไม้ติด นำเสียดาย...อาจจะมีหลานรุ่มราวคราวเดียวกับปิ่นนั่นแหละ เพียงแต่ไม่เคยได้เจอกัน เกิดและโตอยู่เมืองนอกโน่น คุณวินนี่พูดถึงบ่อยๆ เหมือนกัน”

“แบบนี้ปู่ต้องรีบติดต่อกันแล้วคะ ก่อนที่คุณตาจะไม่มีโอกาสได้พบหลาน”

“ปู่จะลองดู จะหาทางให้เขามาเยี่ยมให้ได้เร็วๆ นี้”

คณาพูดไปอย่างนั้นเอง ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเขาจะทำได้ขนาดไหน การแตกแยกในครอบครัวของเพื่อนมันเริ่มต้นมานานับยี่สิบสามสิบปีแล้ว หย่าร้างกับเมียเก่าที่เป็นนักร้องตั้งแต่ลูกสาวอายุได้แค่ไม่กี่ขวบ เจอะเจอกันนับครั้งได้และสายสัมพันธ์ก็ตัดขาดไปแค่นั้น มีเพื่อนฝูงเก่าๆ ที่เขาพอจะถามไถ่ได้บ้างที่กรุงเทพฯ และอาจจะติดต่อโดยไม่ให้วินนี่...

* * *

มันเป็นคืนที่วินนี่นอนใจเพราะรู้ว่ามิเพื่อนมาอยู่ด้วย เสียงพูดคุยกดั่งอยู่